

Arrest

nr. 52 788 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd W. DHAENENS en haar advocaat T. MOSKOFIDIS, loco advocaat J. HELSEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 april 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 november 2009.

1.3. Op 17 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1993 in het dorp Dawlatzai in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. Op 15 jauza 1386 (Afghaanse kalender; 5 juni 2007) stopte u na de vijfde graad te hebben afgewerkt met uw schoolcarrière. Wel zette u de cursussen Engels en computer verder. In de maand assad of sambula 1386 werd uw vader vermoord toen hij op weg was naar Kabul. Een jaar eerder was hij begonnen met het vervoeren van brandstof tussen Jalalabad en Kabul voor het Afghaans leger. Een dreigbrief die hij van de Taliban had ontvangen, had hem er niet van kunnen weerhouden zijn werk verder te zetten. Drie dagen na het overlijden van uw vader viel de Taliban uw huis binnen en mishandelde uw familieleden. Uw gezin besloot Chaparhar te verlaten en zich bij uw oom in Behsud te vestigen. Deze beslissing werd mede ingegeven door het feit dat maulawi G.(...) N.(...), de Talibangezinde imam van uw dorp, de jongeren van uw dorp beschuldigde van spionage voor de overheid en uzelf samen met andere jongeren soms omging met Mohammad Isan, die publiekelijk verkondigde informant voor de overheid te zijn. Ook bij uw oom voelde u zich niet veilig omdat uw oom en maulawi G.(...) N.(...) vriendschappelijke banden onderhielden en maulawi G.(...) N.(...) van het adres van uw oom op de hoogte was. Daarop besloot u na een verblijf van vijftien dagen bij uw oom Afghanistan te verlaten. U kwam op 1 april 2009 in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, twee documenten in verband met uw schoolcarrière en een certificaat van een gevolgde opleiding neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Allereerst dient opgemerkt dat er aan de door u verklaarde leeftijd geen geloof kan gehecht worden. Zo blijken uw verklaringen over de periode waarin u de taskara verkreeg allerminst te stroken met de uitgiftedatum op deze taskara. U meent immers dat de foto op uw taskara genomen werd en u de taskara verkreeg in de periode dat u de Engelse en computercursus volgde (CGVS p.6). Deze cursus heeft u gevolgd van midden 1385 tot midden 1386, vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, gevolgd (CGVS p.3,4 - 9). Deze verklaringen gaan echter in tegen de uitgiftedatum van de taskara, m.n. de eerste maand van 1384, te weten lang voor u deze cursus volgde.

Ook strookt het door u neergelegde certificaat van de cursus niet met uw verklaringen hieromtrent. Zo stelt u dat u de cursus ook na het ontvangen van het certificaat nog verder zette, terwijl het attest vreemd genoeg de datum 20/11/1386 stipuleert. Hoelang u nog na uitgifte van het certificaat de cursus volgde, kan u overigens niet vertellen (CGVS p.13).

Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw leeftijd en uw schoolcarrière doen ernstig twifelen aan de door u verklaarde leeftijd en scholingsgraad. Uw opmerkelijke uitspraak dat u net als uw medestudenten negen à tien jaar oud was toen u aan het eerste leerjaar begon, staat in contrast met de objectieve informatie dat de kinderen in Afghanistan in het eerste leerjaar 6 à 7 jaar oud zijn (CGVS p.7). Dat uw verklaringen dermate verschillen van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, doet vermoeden dat u op deze wijze uw voorgehouden leeftijd met uw beweerde schoolcarrière in overeenstemming tracht te brengen.

Daarnaast moet ook op basis van elementen van de taskara zelf de waarde die aan het identiteitsdocument gehecht moet worden in vraag gesteld. Zo is het zeer merkwaardig dat, op de plaats waar uw leeftijd aangegeven wordt, er vermeld staat dat u elf jaar oud was in het jaar 1383 terwijl de taskara zelf in 1384 uitgegeven is. U verklaart het verschil tussen de uitgiftedatum en de aangegeven leeftijd door te stellen dat deze taskara een duplicaat betreft dat na het verlies van een oude taskara werd uitgegeven. Uit niets blijkt echter dat de neergelegde taskara een duplicaat zou zijn. Bovendien kan u slechts erg vaag aangeven wanneer u uw taskara verloren zou hebben (CGVS p.5-6). Het bestaan van een wijdverspreide handel in valse Afghaanse documenten doet gezien bovenstaande vaststellingen verder afbreuk aan de bewijswaarde van het identiteitsdocument.

Uw tegenstrijdige verklaringen over uw schoolcarrière in combinatie met uw taskara, de opgemerkte eigenaardigheden aan dit document zelf en het gegeven dat een leeftijdsonderzoek u op 21 april 2009 de leeftijd van 20,3 jaar toedichtte, doen besluiten dat u zich met het oog op het misleiden

van de Belgische asielinstanties een lagere leeftijd en scholingsgraad aanmeet. Van iemand die zich vluchteling verklaart, kan verwacht worden dat hij de asielinstanties in alle openheid inzage biedt in zijn profiel en levenssituatie in zijn land van herkomst. Door het verhullen van de meest elementaire aspecten van uw identiteit stelt u het Commissariaat-generaal niet in staat een duidelijk zicht te krijgen op uw nood aan bescherming, hetgeen op fundamentele wijze de door u geformuleerde vrees ondermijnt.

Daarbij is het zeer merkwaardig dat u de door u beleefde vervolgingsfeiten niet in uw toenmalige levensomstandigheden kan inpassen. Zo beweerde u eerst dat u uw school diende te verlaten omwille van de problemen die u het land deden verlaten (CGVS p.3). Na bespreking van uw asielrelaas komt u echter vreemd genoeg geheel op deze uitspraak terug. U stelt uiteindelijk dat u niet omwille van de problemen uw schoolcarrière stopzette, maar omdat u een voorkeur had voor de cursus. Dit is niet enkel in strijd met uw eerdere verklaringen, maar u kan evenmin verduidelijken waarom het voor u niet mogelijk was om uw school en uw cursus te combineren zoals u in het verleden deed (CGVS p.12). Het draagt weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas dat, waar u eerst een duidelijke link legde tussen uw vluchtmotieven en de stopzetting uw schoolloopbaan, u hier later geheel op terugkomt. Deze opvallende tegenstrijdigheid sterkt het vermoeden dat het door u verhaalde asielrelaas niet uit uw leven gegrepen is.

Dat u en de andere jongeren van spionageactiviteiten verdacht worden, kadert u overigens binnen een uiterst opmerkelijke situatie in uw dorp. U schetst een beeld waarin de imam van de dorpsmoskee, Gul Nazir, een fervent aanhanger van de Taliban is en met de Taliban samenwerkte. Hij zou jongeren van het dorp verdenken van spionage voor de overheid, waardoor u zich extra kwetsbaar voelde voor deze beschuldiging aangezien u samen met andere jongeren vriendschappelijk omging met een uitgesproken informant van de overheid. Dat gedurende drie jaar een persoon waarvan geweten is dat hij met de Taliban samenwerkte en een persoon die openlijk uitkomt voor zijn rol als informant voor de overheid in hetzelfde dorp zouden samenleven terwijl zowel de overheid en buitenlandse troepen als de Taliban in uw dorp opereren, klinkt vrij onwettelijk in de oren. U kan geen verklaring aandragen voor het jarenlange merkwaardige samenleven van deze tegenpolen in uw dorp (CGVS p.8,10,11). Ook mag het verbazen dat de andere personen in uw dorp die door de Taliban gevisieerd werden daar geen aandacht aan schonken, zoals u zegt. Zo stelt u dat de jongeren in de hogere leerjaren en uw dorpsgenoten die als soldaat bij het Afghaans leger werkten geen problemen met de Taliban ondervonden (CGVS p.14). De door u geschetste situatie in uw dorp in combinatie met de door u aangegeven vrees kan niet anders dan erg uitzonderlijk gevonden worden. Bovendien valt het moeilijk te begrijpen dat u, die misschien verdacht zou worden van spionage, Afghanistan dient te ontvluchten omdat Nazir Gul vriendschappelijke banden onderhield met uw oom, terwijl anderzijds de Taliban niet optreedt tegen de dorpsgenoten die effectief als soldaten tegen hen vechten. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten passen allerminst binnen de context van uw dorp waar ze zouden hebben plaats gevonden.

Ook inzake de andere oorzaak voor de vervolging van de Taliban kan u niet overtuigen. Zo moet u vaag blijven over de tewerkstelling van uw vader. U kan slechts aangeven dat uw vader brandstof vervoerde van Jalalabad naar Kabul voor het Afghaans leger (CGVS p.9). Van welke legerbasis uw vader afhing, kan u niet vertellen (CGVS p.9). Waar u eerst beweert dat uw vader deel uitmaakte van het Afghaans leger en meent dat hij zijn salaris uitbetaalt kreeg door het nationale leger, verklaart u overigens later dat uw vader geen lid was van het leger maar werknemer was van een oliemaatschappij (CGVS p.9,12). Doorheen uw verklaringen over de oorzaken van de door u gevreesde vervolging slaagt u er bijgevolg niet in ze geloofwaardig voor te stellen.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

Aangezien u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw problemen met G.(...) N.(...) en de Taliban de reden vormden waardoor u uw verblijf bij uw oom in Behsud niet kon verderzetten. Daar uw moeder met uw broers en zus momenteel bij uw oom wonen en u tijdens uw verblijf in België contact onderhoudt met uw oom en uw moeder, kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan bij uw oom en de rest van het gezin kan vestigen (CGVS p.4).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot de verblijfplaatsen van uw familie dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de door de commissaris-generaal gegeven redenen in de bestreden beslissing niet overtuigend zijn. Verzoeker voegt ter verduidelijking van zijn verklaringen over zijn

taskara en zijn schoolcarrière, een tijdslijn toe van de periodes die hij op school verbleef en meent dat de commissaris-generaal tijdens het gehoor enorm veel tijd besteedde aan het uitvlooien van verschillende data. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal door zijn vele vragen zowel zichzelf als verzoeker op het verkeerde been gezet. Omtrent zijn leeftijd benadrukt verzoeker dat door de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie aanvaard werd dat zijn leeftijd waarschijnlijk overeenkwam met deze vermeld op zijn taskara en dat de twijfels van de commissaris-generaal dan ook louter op zijn eigen aanvoelen en op geen enkel objectief element gebaseerd zijn. Verzoeker stelt verder dat de informatie over de leeftijd waarop kinderen met school starten niet volledig is aangezien deze informatie slechts betrekking heeft op de nieuwe situatie, zijn taskara wel degelijk vermeldt dat het een duplicaat is en de opmerking dat er veel valse documenten in omloop zijn, louter stemmingmakerij is vermits de gespecialiseerde diensten van de Federale Overheidsdienst Justitie bevestigen dat de taskara van verzoeker echt is.

Wat betreft de overige weigeringsmotieven meent verzoeker dat de commissaris-generaal vervalt in algemeenheden die het relaas van verzoeker niet betreffen. Verzoeker tracht te verduidelijken dat hij met school stopte omwille van de onleefbare en gevaarlijke situatie in zijn land, die maakte dat de combinatie van school en de cursus informatica zeer moeilijk was waardoor hij er ook geen zin meer in had, de iman G.B. niet jarenlang in hetzelfde dorp met M.I., de informant, woonde maar slechts een zestal maanden, verzoeker nooit beweerd heeft dat hij met M.I. samenwerkte, waarschijnlijk niemand wist dat hij informant was en dit pas later is uitgekomen, M.I. recent vermoord werd, zijn oom geen vriendschappelijke contacten had met de imam en het eenvoudig om een manke vertaling of interpretatie van een woord gaat waaruit een foutieve conclusie is getrokken, het gegeven dat zijn moeder nog steeds in Afghanistan woont geen bewijs is dat de situatie niet onveilig is vermits ook zijn moeder en oom al gewaarschuwd zijn en het vreemd is dat de commissaris-generaal aanvaardt dat verzoeker afkomstig is uit het dorp doch tegelijkertijd stelt dat de situatie in het dorp niet gevaarlijk kan zijn omdat ze niet is zoals de commissaris-generaal het zich voorstelt.

Verzoeker meent ten slotte minstens aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming gezien de onveilige situatie in zijn district. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal faalt in het bewijs van de veiligheidssituatie in zijn district en hij onder druk van de omstandigheden en van verschillende rapporten zijn standpunt bovendien al herhaaldelijk heeft dienen bij te stellen en dienen te erkennen dat er veel meer regio's onveilig zijn dan eerder werd aangenomen.

In zoverre verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de weigeringsbeslissing, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een tijdslijn van verzoekers schoolcarrière en een vertaling van een verklaring betreffende de dood van verzoekers vader. Het document waarvan de vertaling bij het verzoekschrift werd gevoegd, werd door de voogd op 19 november 2010 om 11u56 per faxpost aan de Raad overgemaakt samen met een kopie van een verklaring van "Habibi transportation"/"compass security Afghanistan". Per aangetekend schrijven van 30 augustus 2010 wordt een schrijven van 5 augustus 2010 van de Federale Overheidsdienst Justitie/Dienst Voogdij overgemaakt.

2.2. Volgens verzoekers verklaringen ontvluchtte hij Afghanistan uit vrees voor vervolging vanwege de Taliban. Nadat verzoekers vader werd vermoord door de Taliban omdat hij brandstof vervoerde voor het Afghaanse leger, zijn familie werd mishandeld, en mede na de beschuldiging van spionage voor de overheid door de Talibangezinde imam van het dorp en omwille van verzoekers omgang met de informant, M.I, verhuisde verzoeker en zijn gezin vanuit hun dorp Dawlatzai in het district Chaparhar naar zijn oom in Behsud. Na een tweetal weken besloot verzoeker Afghanistan te verlaten omdat hij hem ook niet veilig voelde bij zijn oom die vriendschappelijke banden met de imam onderhield en omdat de imam op de hoogte was van het adres van verzoekers oom.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij door het verhullen van de meest elementaire aspecten van zijn identiteit, waaronder zijn leeftijd, de commissaris-generaal in de onmogelijkheid stelt een duidelijk zicht te krijgen op zijn beschermingsnood, (ii) hij de door hem beleefde vervolgingsfeiten niet in zijn toenmalige levensomstandigheden kan inpassen, (iii) hij de bewering dat hij en andere jongeren van spionageactiviteiten verdacht worden in een uiterst opmerkelijke situatie in zijn dorp kadert, (iv) hij ook omtrent de tewerkstelling van zijn vader als vervolgingsgrond niet kan overtuigen, (v) gezien zijn verklaringen met betrekking tot de verblijfplaatsen van zijn familieleden, in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud dient te worden beoordeeld, en

(vi) er actueel voor burgers uit Behsud geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, zoals uitgebreid toegelicht.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel werd toegekend door de Federale Overheidsdienst Justitie/Dienst Voogdij voor wat zijn leeftijd betreft, en derhalve voor de toekenning van een voogd (administratief dossier, stuk 14). Dit wijzigt echter niets aan de vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor dat werd afgenomen na de beslissing van de Dienst Voogdij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij zijn taskara verkreeg. Immers, enerzijds verklaarde hij deze taskara te hebben verkregen in de periode dat hij de Engelse en computercursus volgde, met name 1385 (2006) tot midden 1386 (2007), vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan, terwijl anderzijds uit de vertaling van de taskara blijkt dat het document werd afgegeven de eerste maand van 1384 (2005), zijnde lang voor de start van zijn cursus. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde tijdslijn is niet voldoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren aangezien deze tijdslijn post-factum werd opgesteld en bovendien vermeldt dat verzoeker in 1386 een cursus Engels en computer startte, hetgeen in strijd is met zijn eerdere verklaring midden 1385 de cursus te hebben aangevat, hetgeen hoe dan ook nog steeds niet strookt met zijn verklaring zijn taskara te hebben afgehaald ten tijde van zijn cursus en de vermelding op zijn taskara dat dit document in de eerste maand van 1384 werd uitgegeven. Van verzoeker, zelfs al is hij nog jong - al dan niet minderjarig -, kan verwacht worden dat hij hieromtrent coherente verklaringen aflegt, met name dat hij weet of de taskara al dan niet werd afgeleverd op het ogenblik dat hij zijn cursus volgde. Dit klemmt des te meer nu verzoeker stelt dat hij een foto nam op het ogenblik dat hij de cursussen volgde (gehoorverslag, p.6).

Daargelaten dat verzoeker na het behalen van zijn certificaat van zijn cursus Engels en computer nog "additioneel lessen zou hebben gevolgd", stelt de Raad verder vast dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van de bevinding van de commissaris-generaal omtrent de leeftijd van startende schoolkinderen, met name dat verzoekers verklaring op negen- à tienjarige leeftijd met school te zijn gestart niet strookt met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 20) waaruit blijkt dat de kinderen in het eerste leerjaar zes à zeven jaar oud zijn. De blote bewering dat de informatie van de commissaris-generaal slechts betrekking heeft op de nieuwe situatie en in het verleden de aanvangsleeftijd acht à negen jaar betrof, is niet afdoende om dit motief van de bestreden beslissing, dat gesteund is op objectieve informatie, te weerleggen.

Het feit dat de taskara een duplicaat is wijzigt niets aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit niet alleen blijkt dat corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten in Afghanistan wijdverbreid is, documenten vrij eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en ook op de zwarte markt in Peshawar, doch ook dat veel valse Afgaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn waardoor de commissaris-generaal terecht stelt dat Afgaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van een Afgaanse asielzoeker. Deze informatie is gebaseerd op objectieve bronnen en kan dus geenszins bestempeld worden als "stemmingmakerij".

Gelet op de vaststelling dat in het medisch onderzoek verzoekers vermoedelijke leeftijd op 20,3 werd geschat, de hoger vermelde tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen over zijn leeftijd en taskara, en de beperkte bewijswaarde van Afgaanse documenten in het algemeen, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat er aan zijn voorgehouden leeftijd geen geloof kan worden gehecht.

2.6. Daargelaten verzoekers al dan niet tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom hij met school stopte, stelt de Raad vast dat verzoeker beweert Afghanistan ontvlucht te zijn na de moord op zijn vader door de Taliban en de beschuldiging van spionage voor de overheid door de Talibangezinde imam G.N. mede omwille van zijn omgang met M.I., een informant van de overheid. Ter staving van zijn asielerlaas voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een vertaling van een verklaring van de stamhoofden van het district Chaparhar; een kopie van de verklaring van de stamhoofden wordt per faxpost opgestuurd door de voogd samen met een kopie van een verklaring van "compass security Afghanistan". Beide documenten kunnen slechts worden aangenomen in het licht van verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat de imam G.N. niet jarenlang in hetzelfde dorp met M.I., de informant, woonde maar slechts een zestal maanden, verzoeker nooit beweerd heeft dat hij met M.I. samenwerkte, waarschijnlijk niemand wist dat hij informant was en dit pas later is uitgekomen, zijn oom geen vriendschappelijke contacten had met de imam en het eenvoudig om een manke vertaling of interpretatie van een woord gaat waaruit een foutieve conclusie is getrokken, wijst de Raad erop dat het aannemelijk is dat in Afghanistan in één dorp verschillende strekkingen, te weten pro- of contro Taliban en overheid aanwezig kunnen zijn, doch dat het niet aannemelijk is dat iemand jaren openlijk werkt als spion voor de overheid en rapporteert over de Taliban in zijn regio, zoals verzoeker het tijdens zijn gehoor stelt (gehoor, p. 10). Verder blijkt uit het gehoorverslag het volgende: *"Sommige jongeren, zoals ikzelf ontmoetten M.(...) I.(...) die onlangs gedood werd. We ontmoetten hem nu en dan. Wie is die persoon M. (...) I. (...)? Hij was een persoon van mijn dorp en een informant voor de overheid. Hoe weet u dat? Hij hield het niet geheim hij zei het steeds dat hij een spion was voor de overheid, daarom werd hij gedood. (...) Gedurende drie jaar werkte m.(...) i.(...) openlijk als een spion voor de overheid in een dorp met mensen die Taliban steunen en terwijl de Taliban 's nachts de macht had over de regio? Ja zo was het.(...) Weet u hoe oom en maulawi elkaar kenden? Ik weet niet precies maar ze kenden elkaar. In het verleden toen mijn ooms ons bezocht, ging hij naar hem en praatten ze samen. Ze waren vrienden? Ja."* (eigen onderlijning) (CGVS, gehoor p. 10-11). Dat een manke vertaling of interpretatie zou geleid hebben tot een verkeerde conclusie kan niet aanvaard worden aangezien verzoeker tijdens het gehoor nergens melding maakte van tolkproblemen, en dit ook niet valt af te leiden uit de lezing van de verklaringen die zijn afgelegd in het bijzijn van verzoekers advocaat en voogd. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen weinig doorleefd zijn en vaag, en hij zijn vrees voor vervolging vanwege de Taliban niet aannemelijk maakt. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat ook andere personen in zijn dorp door de Taliban gevisieerd werden maar daar geen aandacht aan schonken. Zo stelt verzoeker dat de jongeren in de hogere leerjaren en zijn dorpsgenoten die als soldaat bij het Afghaans leger werkten geen problemen met de Taliban ondervonden (CGVS p.14), zodat het niet duidelijk is waarin de situatie van verzoeker verschilde, of met andere woorden waarom precies hij door de Taliban zou worden gevisieerd. Temeer verzoeker stelt dat er een vriendschappelijke band was tussen zijn oom en de imam (maulawi G.N), zodat eerder kan verwacht worden dat deze link een positieve invloed heeft op eventuele aanvallen door de Taliban. Dat M.I. recent zou zijn geëxecuteerd, is overigens een blote bewering die bovenstaande motieven niet kan weerleggen.

De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. De Raad stelt vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Taliban, zodat aan de verklaring van de dorpsoudsten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Wat het attest van "Habibi transportation" / "Compass security Afghanistan" betreft, wijst de Raad erop dat in dit attest sprake is van compass security Afghanistan die goederen voor de ISAF escorteert, terwijl in verzoekers relaas sprake is van het vervoer van brandstof voor het Afghaanse leger. Derhalve is de Raad van oordeel dat ook aan dit onderdeel van verzoekers relaas, met name dat zijn vader voor de overheid/leger of een bedrijf dat voor de overheid of het leger werkte/heeft gewerkt en door de Taliban om die reden is gedood, geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker nog opmerkt dat de commissaris-generaal niet rept over alle correcte en terechte antwoorden die verzoeker gaf betreffende de geografie van Afghanistan, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet verplicht is om alle elementen in het voordeel van verzoeker in zijn beslissing op te nemen en verzoekers afkomst uit en (recent) verblijf in Afghanistan niet betwijfeld wordt.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het

asielrelaas niet geloofwaardig is, is er immers geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker beweert bij een terugkeer te zullen onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende omstandigheden gezien de preciaire situatie in Afghanistan en hij immers werd "opgesloten en gemolesteerd" (verzoekschrift p. 2), doch dat verzoeker nergens in zijn asielrelaas verklaarde "opgesloten en gemolesteerd" te zijn. Voor zover verzoeker zich echter beroept op de elementen die hij wel naar voren bracht bij het uiteenzetten van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Ter terechtzitting laat de verwerende partij aan de Raad een schriftelijk verslag geworden, met als bijlage een update over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode tussen november 2009 en augustus 2010 ("*Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar*") van 24 augustus 2010. Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is (Chaparhar) en waar hij zich bij een terugkeer rederlijkerwijze zou vestigen gezien de verblijfplaatsen van zijn familieleden (Behsud), in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst en recente herkomst van verzoeker in twijfel te trekken, is de verwerende partij dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS